

SZÉKELYHIDI ZSOLT

Színi

21 színtér

„Ha színeket rakétáz a tenyészet...”
(Vass Tibor)

A 21. Arnolfini (Játék) Fesztivál alkalmából

I.

Kérlek, fogd meg itt ezt a kéket,
tedd bele a szemembe háromra!
Szeretem a kéket érezni, nézni,
ahogy kinyit egy reteszt, és belebben. Égszínű túll az írisz
ilyenkor.

Egy, kettő. Köszönöm.

Kéken világítani végül is nagy segítség
ebben a semmit se sejlő sötétben.

II.

Tudtad? Tizennyolc százalékod szürke. Árnyalt, emberi
fekete-fehér.

A tudósom szerint. De te nem vagy fekete és fehér sem.

Tudásom szerint

te a látható spektrumban létezel. Világítasz, szórsz.

Világító, szóró, szép.

Érdekes lenne elnyelni a fényed

vagy visszaverni, mint egy fehér abrosz, egy fekete
teáskanna.

Mégis miért szeretnél lenni színtelen?

III.

Kössük össze egymás arcát

ezzel a szivárvánnyal itt!

Add a jobb szélét, fogom.

Nagyon divatos. Vajon ki szedte először színekre a fényt?

Szerteengedte, s mi most az arcunkra tesszük.

Költői összefoglalása egy fény sugárnak.

IV.

Egy vers egyszer lehetne prizma. A befutó fény törője.
 A kimenő színek fokozója,
 milyen dőlésszögben, milyen hőmérsékleten?
 Egy prizma élete csupa fény és derű. Sötétben minden
 prizma kő.
 Napfényt szivárvánnyá törni menő.
 Szeretik őt a színszomjas nők, irigylik a meglett férfiak.
 A versek prizmaként viselkednek, és millió meg egy
 szivárvány kaszabolja szét
 a meglett, szomjas eget, és alant a nőket, akik folyton
 szomjasak.

V.

Milyen színű a hajad, ezen sokat gondolkoztam mostanában.
 Szőke és egyszerre barna?
 Van benne vörös, mert úgy van a fény veled?
 Talán a jó szavak rá a telítetlen és a sárga,
 vagy valami rgb-színkód illene hozzá.
 Szép a hajad mindenesetre. Fénylesz. Széptelen szép.

VI.

Ha mondjuk kettőnket kéne egy színnel leírni, melyik
 lenne az?
 Na, mondj egy színt, ne vond a vállad,
 bármelyik szín ránk illhet, gondolj bele.
 Legyünk pirosak. Kékek. Kétféle kék. Mert különböző
 tőlem, egy-két árnyalatnyit.
 Másképp vered vissza az énrajtam megtörő fényeket.
 A te fényedet én általában elnyelem.

VII.

Vadsárga. Ez jutott eszembe most.
 Mint apa mosolya, a fogak, a kilégzés színe közelről,
 a levegőbe érés jellegzete, elkeveredés.
 Meg a szertesztét foszlás, az elhitt semmisem levés.
 Mindez visszafelé vadsárga. Fordított foszlóskalács-barna
 talán.

VIII.

A férfid hordozható móló, ezt fotóztuk le minap.
 Kék és sárga színeket használtunk a nap és a víz miatt.
 De minden mozdulat túl elvont maradt a képen,
 nem jött át, mi mozdítható.
 Én vagyok a móló, persze.
 Kikötsz. Vagy hajózol el. Rám, rólam.
 Csók, színes vitorlák, csók!
 Függöny a Nap alá játszó nagyon sötét.

IX.

Egyszer láttam valakit talpig sárgában.
 Micsoda nap volt, zsongó színház!
 A sárga ömlött és alakult, forrt a kézben.
 Akkor szimplán okkert kiáltott, és sírni kezdett a közönség.
 Eljöttem, mielőtt kötödni kezdtem volna.
 Már akkor megvolt a színem.

X.

Zenére feketét kortyoljunk most meg.
 Ha fehér a bőröd, csöppents rá két cseppet ütemre,
 és lássuk, hová folyik, színben mitévő lesz
 a tér négynegyedében.
 Egészen fehér és teljes.
 Színültig vagyok a feketével.
 Ha vége a számnak, hozok be egy tábla csokit.
 Ha nincs csoki, elmosom a fehér csészéket legalább.

XI.

Milyen színű vagy?
 Egyet mondj, ami kitesz és befejez.
 Nézz rám, én kék vagyok.
 Árnyalt, átmenetes, teljszín.
 Amit most mondok, az is kék lesz:
 egy hosszú, szokatlanul széles sík
 a tengerig.
 Ahol a hullám bemos magával
 néhány aszfaltszemet,
 a köd megül és dereng.
 Ha kellően sokáig állsz helyben,
 közelebb kerül
 hozzád a horizont.

XII.

A kiáltásod lila szerintem.
 Kristálylila. Áttetsző. Felhős és fújó.
 Persze, mert a kiáltás mindig
 rád rabol.
 Ilyen lila még a fájlószín.
 Ha nincs kioltva,
 ez a szín ugrik be,
 mindig ezt kapod, ha
 ordítani készülsz,
 ha valami
 szétkapó, szétlopó.
 Belesajdulok némán.
 Melléd ülve megtanulok
 csukva maradni csak.

XIII.

Szóval a legföldszerűbb szín
 a lebegő sárga.
 A kékbe látszó levegőn átbukó.
 Kékelődsz, kékülök.
 Szemeinket nyúzzuk-tágítjuk.
 Mégis a sárgát éljük,
 a sárgán vagyunk rajta.
 A sárga belevesz,
 alul mintha már barna, sáros,
 felül fehérbe font fénylepel.
 Drága nekünk a sárga,
 nem engedhetjük meg magunknak.
 A kék megfizethetően áradó.
 Égies.
 Mi ketten állunk
 sárga csíkfényben.
 Legföldszerűbben.

XIV.

Most vulkánkitörésszínű az arcod,
 ez alkalommal lávát nyelvezel,
 teljesen elképzeltető
 forróság
 a leheleted.
 A forró, az piros, az elképzeltetőség vége
 már-már bordó. Az elképzeltetőség végé
 mindig fekete.
 Mindent nyelő.
 Egy vulkán előtt megállva
 mindig könnyebbnek tűnök.

XV.

Tűnjünk el, képzeljünk
áttetszőséget magunkra,
húsunk halványodjon,
fogaink, csontunk szerkezetén
süssön át a szomszéd kertjébe
rakott tűz.

Persze, a hagyma illata
is átjár majd minket, és a borsé.
A nyársat egy másik szomszéd
rajtunk keresztülnézve látja
ínycsiklandónak.
Tessünk egymásnak látatlanban.
Tetsszünk magunkon át.

XVI.

Egy világító férfi lát minket
tiszta időben, amikor nem
fúj a szél és nincs eső.
Festék borítja az arcát,
szakrális színek.
Nézése mögött szivárvány,
előtte árnyékhegy.
Nincs elvárás.
Mégis minden kirajzolódik
a köztes térben:
az églededő alatt
a földre száradt angyal
prizmaként topog.

XVII.

Kérlek, karolj bele
ebbe a sártócsába,
le kell hajolnod hozzá.
Fekszem előtted.
Az ingem sárga és vizes,
a szemem kék, kilátszom felül.
A bőrömön szeretnék tudni,
kezedbe tartozom.
Karolj belém a tócsa alá,
átláthatatlanok lesznek
a mozdulatok.

XVIII.
Kérlek, fogd meg
a kezem!
Ne haragudj, ragadok.
Be vagyok festve.
Be vagyok állva
a medencesarokba.
A víz le- és feltükröz,
szétbont és összetesz.
Jól esik látni innen.
Jól esik, hogy látlak.

XIX.
Megemelkednek
a vizek, és előnt a hév.
Ez vár ránk.
Elmerülünk egymás
torkolatában.
Igyekszünk lefelé.
Mi számít most?
Egy lélegzet,
élet.
A merülés.

XX.
Lefelé tartva
elhalványulnak a színek.
Meggészünik minden jellemző.
A nyomás viszont nő.
Nem kell lélegzet ide,
szerelmesek vagyunk.

XXI.
Kérlek,
űj le ide mellém
a tengeifenékre.
Fogd meg
az arcom, tapogasd ki
a szám.
Csókolj meg,
úgy fent, ahogy lent,
úgy most, mint régen,
úgy, ahogy vagyunk,
úgy, ahogy csak
csók lenni tud.
Már nem vagy kék,
én se sárga.
Sötétek vagyunk.
Ez nem baj.
Ez valami új.
Ezt akarjuk.